

Anh Là Định Mệnh Của Đời Em

Contents

Anh Là Định Mệnh Của Đời Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6: Chương 6	7
7. Chương 7	9

Anh Là Định Mệnh Của Đời Em

Giới thiệu

Cô gái trong truyện đã gặp được định mệnh của đời mình. Nhưng trước đó cô phải vất vả biết bao nhiêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-dinh-menh-cua-doi-em>

1. Chương 1

Tôi tin chắc rằng đại đa số những người đi xem mắt, đều là bất đắc dĩ. Không phải do chính mình thích đi xem mắt, mà bởi vì có một bà mẹ đang hết sức lo lắng, hoặc một người bạn tốt thích làm bà mối.

Mà tôi nhất định là cô gái bất đắc dĩ nhất thế kỷ hai mươi mốt này — Bởi vì tôi không chỉ có một bà mẹ từ ái, còn có một người bạn tốt y như gà mẹ — Hà Nguyệt Toa. Tuy rằng tôi vẫn lấy lý do công tác bận rộn không có thời gian để thoái thác. Nhưng mừng một tháng năm năm nay được nghỉ, tôi rất cục cựa cũng không thoát được vận mệnh đi xem mắt.

“Dì, dì xem luật sư này như thế nào?” Hai mắt thiếu phụ như tỏa sáng—— bạn tốt của tôi Hà Nguyệt Toa, cầm ảnh chụp đưa đến trước mặt bà cô trung niên giống như hiền vật quý.

“Ừ, đứa nhỏ này thoát nhìn có vẻ thật thà chất phác. . .” Bà cô trung niên—— mẹ của tôi, đeo kính lão cẩn thận đoan trang.

“Vậy để anh ta gặp mặt Tiểu Tình nhé?” Thiếu phụ đắc ý dào dạt. .

“Tôi, không, thích, người, trọc, đầu!” Đường sự —— Tôi nghiêng rằng nói ra mấy chữ oán hận

“Được, được, được!” Cô nàng lưu luyến không rời ném ảnh chụp của tên ngốc thành phần tri thức kia qua một bên, tiếp tục xét duyệt cẩn thận số ảnh chụp còn lại. . .

“Dì à, người này là bác sĩ, gia thế tốt, hơn nữa bộ dạng cũng trắng nõn! Rất thích hợp với Tiểu Tình!” Nguyệt Toa lại hưng phấn.

“Ừ, cậu bé này thoát nhìn có vẻ tốt tính!” Mẹ tôi lại dịu dàng nở nụ cười. .

“Con không chấp nhận người dưới 1m7!” Chẳng lẽ mẹ tôi đã quên con gái bà cao 1m7 sao?

Hai người trước mặt có yên lặng một lát. . . Qua 5 phút, Nguyệt Toa lại bùng nổ: “Dì! Người này thật tốt! Tốt nghiệp trường danh giá, thành phần tri thức IT!”

“Ừ! Cũng không tệ! Nhìn qua rất có tinh thần!” Mẹ tôi phụ họa. .

“Mẹ! Nguyệt Toa! Thằng nhóc này vừa mới tốt nghiệp! Con không có sở thích yêu trẻ con!” Tôi sắp phát điên.

Lặp lại hơn mười lần áp bức cùng phản áp bức, tôi rốt cục đầu hàng, yếu ớt nói: “Mẹ, Nguyệt Toa! Con còn trẻ, đâu cần phải vội vàng đi xem mặt!”

Đôi bạn vong niên cực ăn ý liếc nhau, đồng thời u oán nhìn tôi một cái, nhìn đến mức tôi thầm sợ hãi. Sau đó hai người tự động loại bỏ kháng nghị của tôi, tiếp tục vui đùa lật tư liệu để cử đối tượng xem mặt .

Ngay lúc tôi sắp phát điên, mẫu thân đại nhân ngồi bên cạnh tôi bỗng nhiên nở nụ cười yêu thương, mà Nguyệt Toa bên kia cũng lộ ra nụ cười vui mừng, trong lòng tôi thầm hô —— chẳng lẽ bọn họ lại có chung quan điểm?

Quả nhiên, mẫu thân môi mỏng hé mở, còn mang theo chút vui mừng cười: “Tiểu Tình, mẹ tìm được cho con một đối tượng xem mặt thích hợp nhất.”

Một trang giấy dày đặc tư liệu cá nhân, mà không có ảnh chụp, hơi có chút thần bí được ném tới trước mặt tôi. Trên trang giấy là một cái tên nghe nhiều nên quen thuộc lại xa lạ: Lý Minh...

2. Chương 2

Tôi, Ôn Tinh, 26 tuổi, sắp bắt đầu buổi xem mặt lần đầu tiên trong đời

Mà đối tượng mẹ tôi cùng Nguyệt Toa lựa chọn lại tên là Lý Minh!

Ông trời của tôi ơi! Trong sách giáo khoa Tiểu học, mười ví dụ thì có chín cái lấy tên này; cuối những năm 70 đầu năm 80 có một đồng nam sinh có tên này. Thật sự quá buồn cười! Tôi lại phải xem mặt với người đàn ông xa lạ “Lý Minh” này? Một tôi còn từng ôm giấc mộng bạn trai sẽ có tên giống nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, đau khổ triền miên, khí vũ hiên ngang, ví dụ như “Hiên” hay “Hạo” gì gì đó.

Đứng ở cửa Starbucks, trong đầu tôi nhanh chóng hiện lên tư liệu cá nhân của Lý Minh: tổng giám đốc công ty IT gia sản bạc triệu, tốt nghiệp thạc sĩ hệ máy tính đại học Bắc Kinh, ba mươi một tuổi, cao 1m78, thân thể khỏe mạnh, diện mạo tuần tú, khiêm tốn lễ phép. . . Tuy không có ảnh chụp, nhưng mẹ tôi hết sức tin tưởng vào ánh mắt “Duyệt vô số người” của bà Vương “Môi giới hôn nhân”.

Nhưng người đàn ông ưu tú như vậy, vì sao còn phải dùng cách xem mắt để tìm người yêu? Chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra? Tôi có chút nghi ngờ, nhưng tôi tình nguyện tin vào vận khí của mình, ngoan ngoan

ngồi trong quán cà phê chờ vương tử đến. Cho dù đối phương là kẻ ngu ngốc, tôi cũng muốn gặp mặt anh ta, hưởng chi anh ta còn là tinh anh trong thương giới, không phải ngu ngốc.

“Xin hỏi cô là Ôn Tinh tiểu thư sao?” giọng nam trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu tôi. Tôi vội ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đang cười.

Người đàn ông trước mắt mặc tây trang màu xanh thẫm được may hết sức khéo léo, có dáng người cao lớn cân xúng, ngũ quan cũng được gọi là tuần tú, nhưng đôi mắt có chút âm nhu làm cho tôi không thoải mái — nhưng tính tổng thể có thể cho tám mươi điểm! Trong lòng thầm khen bà Vương đó cũng thật có mắt nhìn. Tuy rằng mấy bức ảnh khác bà ấy đưa ẹ tôi đều vô cùng mê đắm, nhưng khi người đàn ông trước mắt này xuất hiện, tôi có thể xác định định luật “Mèo mù vớ cá rán” có thật — đương nhiên, tôi là con mèo mù kia!

“Tôi là Ôn Tinh.” Tôi bày ra nụ cười dịu dàng thiên hạ vô địch — hoặc nên dùng “sởn cả tóc gáy” để hình dung thì thích hợp hơn, “Anh là Lý Minh tiên sinh?”

Đối phương gật đầu, lại cười nói: “Ôn Tinh tiểu thư, quả nhiên người cũng như tên.” .

Không thể phủ nhận, tim tôi đập nhanh mất mấy nhịp rồi! Tuy rằng đôi mắt quá mức âm nhu của anh vẫn làm cho tôi cảm thấy có điểm không thoải mái.

3. Chương 3

Một giờ trôi qua rất nhanh, Lý Minh và tôi dường như có rất nhiều đề tài chung, hơn nữa cũng giỏi về cách điều tiết không khí trong lúc nói chuyện. Mà anh tiến lui có lẽ, phong độ thân sĩ, cũng khiến cho tôi bị thuyết phục đôi chút. Mặc dù có lúc cảm thấy một số lời anh nói là để lấy lòng tôi, nhưng không sao, đánh giá chung anh vẫn khá ổn .

“Tiểu Tinh, cho phép tôi gọi thẳng tên em.” Ánh mắt Lý Minh nhìn tôi có chút nóng bỏng, “Không biết tôi có vinh dự mời em dùng bữa tối không?”

Tôi xem đồng hồ, đã 5 giờ rưỡi, liền gật đầu. Lại chợt nghe thấy tiếng chuông di động vang lên dồn dập. Lý Minh nhìn tôi cười cười xin lỗi, rút điện thoại ra.

“Alo? Vậy sao? Được! Cậu đừng vội, tôi đến ngay!” Anh cất điện thoại đi, có chút áy náy nhìn tôi, “Xin lỗi! Công ty có một số việc cần anh lập tức trở về xử lý!” .

“Anh có việc thì cứ đi về trước đi!” Tôi hào phóng nở nụ cười.

“Cám ơn!” Anh có chút quyến luyến nhìn tôi, nói: “Buổi tối tôi sẽ gọi cho em!” .

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh biến mất ở cửa, tôi nhẹ nhàng thở ra, phải duy trì nụ cười thực nữ quả thực mệt muốn chết! Nhưng trong lòng vẫn không kìm chế được mà vui sướng — không ngờ tôi lại gặp được người đàn ông có điều kiện tốt như vậy. Đúng là vận tốt đấy, ha ha ha!

Nhưng nghĩ đến biểu hiện quá mức ân cần, cùng đôi mắt âm nhu của anh, vẫn khiến cho tôi có chút không thoải mái.

Dù sao trong lòng vẫn rất vui vẻ, tôi lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Nguyệt Toa: “Nguyệt Toa! Mình vừa gặp anh chàng Lý Minh kia!”

“A? Sao rồi sao rồi? Có tốt như trong tư liệu không?” Đầu bên kia điện thoại – giọng nói của Nguyệt Toa chợt phóng đại.

“Ừ, rất tốt!” Tôi nở nụ cười mỹ mãn, “Không thể tưởng được loại đàn ông cực phẩm như vậy lại bị mình bắt được ! Ha ha ha! Nguyệt Toa, cậu không biết vừa rồi mình biểu hiện thực nữ thế nào đâu!”

Nguyệt Toa ở đầu bên kia cũng cười ha ha. Có lẽ giọng tôi quá kiêu ngạo cùng khùng bố, nên có mấy nhân viên cùng khách hàng trong cửa hàng đều mỉm cười nhìn tôi. Tôi đỏ mặt hạ thấp giọng, mọi người chung quanh thiện ý quay đầu đi không nhìn tôi nữa.

Tôi ngượng ngùng ngắt điện thoại, mặt càng ngày càng nóng.

Ánh mắt lơ đãng đảo qua góc quán cà phê, lòng tôi chấn động mạnh.

Bàn ăn bên ngoài cách tôi khoảng bốn năm mét có một người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào tôi. Dáng người anh có vẻ rất cao, bắp vai dày rộng cùng hai chân thon dài. Anh ngồi ở chỗ kia, đầu đội mũ lưỡi trai màu xám, gần như cả khuôn mặt đều giấu trong bóng tối. Thật ra từ lúc vào quán tôi đã chú ý đến người đàn ông có khí chất quý dị này rồi. Nhưng khi đó anh đang cúi đầu đọc báo, không thấy rõ khuôn mặt— chỉ cảm thấy khí thế của anh có chút khiếp người.

Nhưng bây giờ, anh ngẩng đầu lên hung ác nhìn tôi chăm chăm, biểu cảm lạnh lùng, mắt sáng như đuốc nhìn tôi không chớp mắt. Mà từ góc độ này, vừa khéo thấy rõ mặt anh, thấy rõ ánh mắt của anh.

Điện thoại của tôi đột nhiên rơi xuống mặt bàn bần. Tim đập càng ngày càng nhanh. Ôi trời ạ! Khuôn mặt kia nhất định là ông trời đang đùa tôi! Cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy khuôn mặt khủng bố lại làm cho người ta mê hoặc như thế!

Người đàn ông kia khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt cân xứng, lông mày đậm, mắt đen, làn da màu lúa mạch. Đường cong khuôn mặt tuyệt đẹp, góc cạnh rõ ràng, mặt mày mũi môi, chỗ nào cũng lộ ra sự lạnh lẽo cùng trầm tĩnh. Không quá tuần tú, lại khí thế khiếp người. Nhưng vết sẹo bên phải khuôn mặt, làm cho khí thế uy nghiêm biến thành khủng bố. Một vết sẹo đỏ thẫm to như ngón út từ dưới khóe mắt uốn lượn đến má bên phải, giống như chia nửa khuôn mặt bên phải thành hai khối, quý dị mà dữ tợn. .

Có lẽ là người của hắc đạo, có lẽ là biến thái. . . .

Tôi hít một ngụm khí lạnh, bỗng nhiên đứng bật dậy, vì người đàn ông khủng bố kia đang từ từ đi về phía tôi.

“Tiểu thư, Tôi. . . Có thể nói chuyện với cô được không?” Anh ngồi xuống trước mặt tôi, vẻ tối tăm cùng hưng phấn trên mặt đan vào nhau tạo thành thần sắc phức tạp, mà giọng nói của anh cũng khàn khàn khó nghe giống như bị ô tô nghiền qua, làm cho người ta buồn nôn.

Tôi trừng mắt lườm người đàn ông này một cái, cầm túi xách cùng áo khoác đi— Ai mà ngờ được đi xem mặt còn gặp phải biến thái? Không dám hy vọng xa vời có người có đạo đức công cộng tốt bụng cứu tôi, tự cứu lấy mình là phương châm số một của tôi. .

Chạy thẳng ra cửa Starbucks, trốn vào ngõ nhỏ cách đó khoảng bốn năm mươi mét. Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang định đứng lên trở về xem, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn mà khủng bố từ phía sau truyền đến: “Tiểu thư. . . Vì sao cô lại chạy? Là sợ khuôn mặt của tôi sao? Hay là cô. . . chốt dạ?”

Tôi trong đầu chỉ có ba chữ: chết, chắc, rồi!

4. Chương 4

“Anh đừng có lại đây, đừng có lại đây!” Tôi vung túi xách trong tay, đánh lên người anh.

Nhìn tôi gương nanh múa vuốt, người đàn ông khủng bố này nhú mày khiến vết thương trên mặt càng kinh khủng.

“Cô làm gì?!” Anh hét lớn một tiếng, gần như khiến tôi thủng màng nhĩ. Nước mắt lập tức trào ra, tôi cũng dùng âm lượng tương tự quát: “Anh dám động vào tôi, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh! Tôi sẽ không để yên cho anh đâu.”

Tôi còn chưa nói xong, người đàn ông biến thái đã vươn tay ra nhanh nhẹn túm chặt lấy hai tay tôi, mà hai chân anh cũng kẹp chặt lấy cú đá của tôi. Tôi hoảng hốt, phát hiện mình bị anh dùng tư thế cực kì mờ ám ôm vào ngực, giọng anh khàn khàn vang lên bên tai tôi: “Báo cảnh sát? Tôi chính là cảnh sát!”

Xong rồi! Nước mắt làm mờ hồ hai mắt của tôi, người đàn ông biến thái này đã bắt đầu tự mình là cảnh sát rồi! Tôi vội nói: “Tôi không phải kẻ trộm, anh thả tôi ra!” Đáng chết! Sao lúc này không có ai đi ngang qua vậy?

Không ngờ người đàn ông biến thái này lại nở nụ cười, dừng một chút lại nói: “Cô có quan hệ gì với người đàn ông kia?”

“Người nào. . . Người đàn ông nào?” Anh coi tôi thành bạn gái phản bội của anh sao? Rất nhiều biến thái đều như vậy! Tôi lập tức bổ sung thêm: “Cuộc sống của tôi rất quy tắc!”

Người đàn ông biến thái vừa cười vừa nói: “. . . Người đàn ông vừa nói chuyện với cô trong Starbucks —— Lý Minh.” Ánh mắt lại đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Giống như —— giống ánh mắt nhìn thấy người yêu ngoại tình. . . Nhưng tôi đâu có quen người đàn ông biến thái này . . .

“Anh ta? Tôi chỉ đi xem mắt với anh ta thôi!” Trong đầu bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, tôi mở to mắt, kích động nói, “Anh thích anh ta à? Tôi có thể rời đi! Anh đừng hại tôi! Tôi cam đoan! Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh ta, anh ta còn chưa động lòng với tôi đâu!” Trong lòng tôi thầm ai oán, thế giới này thật nhiều đồng tính! Sao tôi đi xem mắt thôi mà cũng đụng phải một đôi? Hơn nữa có một người trong đó còn là biến thái!

Có phải do tôi nhìn nhầm không? Đường như khóe miệng người đàn ông biến thái trước mắt này run lên một cái, rồi buông tôi ra, sắc mặt rất cổ quái nhìn tôi.

Tay chân tôi được tự do nhưng tôi cũng không dám tự tiện nhúc nhích, bởi vì tốc độ cùng sức lực của anh hơn xa cho tôi. Nhưng hình như cảm xúc của anh ta trở lại bình thường rồi thì phải? Trong lòng đang vui vẻ, thì lại phát hiện anh chậm rãi cho tay vào trong ngực tìm kiếm.

Bởi vì la hét quá nhiều nên cổ họng tôi đã hơi rát, nhưng động tác của anh bây giờ —— rất giống đang rút súng.

“Anh. . . anh đừng có làm bừa! Giết tôi cũng vô dụng!” Tôi không biết mình lấy đâu ra dũng khí đột nhiên túm chặt lấy tay anh ta, anh ta hiển nhiên bị hành động dũng cảm đột xuất của tôi dọa ngã, tay vẫn đặt trong ngực. .

“Anh ta mới là đối tượng xem mắt của cô —— Lý Minh!” Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nam, mang theo vài phần đùa cợt.

Tôi hoảng sợ quay đầu, đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát, mỉm cười đứng đằng sau tôi.

Cảnh sát? Cảnh sát! Lòng tôi mừng rỡ, tự động xem nhẹ lời của cảnh sát đại ca, rút tay về như lấy được đại xá. Khi tôi đang định chạy về phía cảnh sát đại ca, thì lại thấy người đàn ông biến thái đã rút ra một vật từ trong ngực .

Tôi đứng bất động tại chỗ như bị sét đánh!

Vật đó rõ ràng là một cái phù hiệu cảnh sát, bên trên viết một cái tên màu lam đậm: Lý Minh. .

“Anh ta là Lý Minh, là đối tượng xem mắt của cô!” Cảnh sát phía sau lại khẳng định nói.

Tôi khó hiểu! Người đàn ông biến thái trước mặt là đối tượng xem mắt của tôi? Vậy anh chàng Lý Minh đẹp trai ở Starbucks vừa rồi là ai?

Không! Không thể nào! Người đàn ông biến thái trước mặt này không thể nào là người mà bà Vương “duyet qua trăm người” nhận định là đối tượng kết hôn tốt nhất, không phải ‘người trong sổ mệnh’ của tôi!

5. Chương 5

“Ôn Tinh tiểu thư, bây giờ cô đã tin chúng tôi là cảnh sát chưa?” Người đàn ông biến thái trước mặt —— à, cũng chính là đại đội trưởng “Sở cảnh sát Thành Đông” – Lý Minh ngồi đối diện tôi, hai tay ôm ngực nhìn tôi.

“Tin rồi, tin rồi!” Đầu tôi sắp chạm đến mặt bàn mắt rồi. Tôi dám thề, từ nhỏ đến lớn chưa từng xấu hổ như vậy!

Thì ra Lý Minh thật sự là cảnh sát, còn là đại đội trưởng “Sở cảnh sát Thành Đông”, mà cảnh sát trẻ tuổi lúc trước là cấp dưới của anh —— Đồng Vĩ. Lúc trước tôi cứ nghĩ số lượng biến thái từ một tầng thành hai chứ. Mà hai người bọn họ gần như phải trói tôi lại về sở bởi vì suốt đường tôi liều mạng đánh, cắn, dù bọn

họ nói gì cũng không nghe! Đến khi tôi nhìn thấy tấm bảng viết năm chữ “Sở cảnh sát Thành Đông” mới chính thức choáng váng. Mà lúc này cánh tay Lý Minh đã có thêm vài miếng vết thương mới.

Đương nhiên Đồng Vĩ nói Lý Minh là đối tượng xem mắt của tôi chỉ là đùa thôi. Nhưng tôi rất xấu hổ! Lại dám coi cảnh sát đại nhân, công an đại ca là biến thái mà K một trận!

Chẳng qua tôi cảm thấy áy náy nhiều hơn! Bởi vì tôi nhất quyết nhận định anh là người xấu là do khuôn mặt khủng bố của anh. Vậy chắc hẳn anh thường xuyên vì vậy mà bị người ta hiểu lầm!

Vết thương đó nhất định là do xả thân cứu người mà tạo thành! Tôi áy náy ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt bình thần của anh.

Lúc này, Đồng Vĩ đứng bên lại reu reo nói: “Lão đại, là do mặt anh quá khủng bố nên Ôn Tiểu Thư mới hiểu lầm chúng ta!”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta. Sao anh ta có thể nói như vậy? Sao có thể trực tiếp lấy khuôn mặt Lý Minh để nói giống như vậy?

Tôi lập tức nhìn về phía Lý Minh, lại thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, hiển nhiên bình thường thường xuyên bị trêu đùa như vậy, mà anh cũng không quan tâm đến vẻ ngoài của mình. Trong lòng lại càng thêm kính nể cùng thương hại anh, tôi không tự chủ được trừng mắt nhìn Đồng Vĩ một cái, rất chính nghĩa nói: “Là vừa rồi tôi quá căng thẳng! Thật ra khuôn mặt như vậy rất cá tính, rất đàn ông!” .

Lời này vừa nói ra, hai người đều trừng lớn mắt nhìn tôi. Nhất là Lý Minh, anh ta nhìn tôi chằm chằm, có lẽ anh cho rằng tôi đang châm chọc anh? Tôi thần nhiên nhìn thẳng lại anh. Sợ cái gì, từ trước đến nay tôi là người yêu hận rõ ràng thế nên mở to mắt nhìn lại anh! Đến khi sự cảnh giác cùng tức giận trên mặt anh chậm rãi biến mất, dần dần hiện lên ý cười ôn hòa. .

“Lão đại, Ôn tiểu thư. . .” Đồng Vĩ đứng bên đột nhiên nở nụ cười, “Hai người nhìn nhau như vậy giống như đang phóng điện!”

Tôi cảm thấy mặt mình lập tức nóng lên, vội vàng cúi đầu, nhưng vẫn không kìm chế được mà lén nhìn Lý Minh một cái. Mà anh cũng không tự nhiên ho khan một tiếng, cất cao giọng nói: “Ôn tiểu thư, hôm nay Lý Minh xem mắt với cô là đối tượng chúng tôi nghi ngờ mượn danh nghĩa xem mắt để lừa gạt—— tên thật Lý Trường Tuấn!”

Tôi lại hóa đá —— không thể nào! Hôm nay ông trời muốn tôi xui xẻo đến mức nào nữa?

“Lúc trước lão đại tưởng rằng cô đồng lõa, cho nên mới ‘động thủ’ với cô. Bởi vì chúng tôi đã theo dõi hẳn hơn nửa tháng, cô là người phụ nữ đầu tiên hẳn tiếp xúc!” Đồng Vĩ đứng bên cạnh giải thích.

Rất, rất, rất dọa người! Tôi chỉ cảm thấy trên mặt như có lửa thiêu, đối tượng tôi vừa xem mắt lại là kẻ lừa đảo! Ôi trời! Điều bộ giả vờ giả vịt của tôi ở trong quán cà phê nhất định đã bị Lý Minh thấy hết! Nghĩ đến đây, tôi lén nhìn trộm anh một cái, lại phát hiện Lý Minh cùng Đồng Vĩ đang trao đổi ánh mắt, dường như đang có điều do dự, đang tính toán gì đó.

Tôi quyết tâm xoay chuyển hình tượng háo sắc của mình ở trong lòng bọn họ, vội hỏi: “Vậy các anh mang tôi về đồn làm gì?”

Lý Minh nghĩ nghĩ, nhìn tôi, gần từng chữ một: “Chúng tôi hy vọng cô có thể giúp chúng tôi thu thập chứng cứ, bắt hắn về kết án!”

“Lý Trường Tuấn đã lừa gạt gần trăm vạn của ba người phụ nữ thành phần tri thức ở những nơi khác, nhưng do không có chứng cứ, mà những cô gái bị lừa cũng không tình nguyện ra tòa làm chứng, chúng tôi không có cách nào bắt hắn!” Đồng Vĩ đứng bên giải thích nói: “Tin rằng cô là con mồi sắp tới của hắn, nếu cô hỗ trợ, lần này nhất định chúng tôi có thể nắm chắc quyền chủ động!” .

Tôi mở lớn ánh mắt nhìn hai người bọn họ, không phải chứ! Để cho tôi làm nội ứng? Bọn họ thật đúng là ảo tưởng. . . .

“Nhưng công việc kiểu này không phải rất nguy hiểm sao? Hơn nữa còn phải chuyên nghiệp. . .” Tôi nói thật, tôi dường như không phải loại phụ nữ khôn khéo

“Ôn Tinh tiểu thư, nếu lo lắng không an toàn, có thể không làm. Nhưng chúng tôi hy vọng cô đừng gặp lại hắn.” Biểu tình trên mặt Lý Minh bỗng nhiên trở nên thoải mái, nhẹ nhàng nói.

Tôi đang định biện bạch không phải do tôi nhát gan thì Đồng Vĩ lại nở nụ cười: “Ôn Tinh tiểu thư đâu phải người nhát gan! Tôi cảm thấy cô là người rất dũng mãnh!” Nói xong anh nhìn tôi cười hì hì, “Huống chi, Lý Trường Tuấn vẫn dùng tên giả Lý Minh, khiến đội trưởng chúng tôi——Lý Minh thật sự vô cùng tức giận! Ôn tiểu thư, xin cô giúp đội trưởng của chúng tôi tẩy sạch nỗi oan khuất này đi!”

“Đồng Vĩ! Tôn trọng lựa chọn của Ôn tiểu thư!” Lý Minh bỗng nhiên quát, lạnh lùng nhìn Đồng Vĩ liếc mắt. Đồng Vĩ lè lưỡi, không dám nói nữa. Ngay cả tôi cũng hoảng sợ. Lý Minh như vậy rất có khí thế, hàng lông mày dày nhú chặt, ánh mắt như điện nhìn Đồng Vĩ. Tin rằng Đồng Vĩ bây giờ nhất định đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng —— bởi vì người đứng xem như tôi còn đang phát run nữa là. . . .

Nhưng vì sao, trong lòng tôi lại có chút nóng lòng muốn thử? Tuy rằng tôi vẫn luôn tuân kỷ thủ pháp, nhưng cũng không giống người thích lo chuyện bao đồng? Vì sao nơi nào đó trong lòng tôi, dường như có cảm giác rất mềm mại?

“Tôi đồng ý!” Máu nhanh chóng chảy xuôi, lại khiến cho tôi bắt đầu nảy sinh dự vọng nào đó —— thôi thúc mạo hiểm. Mà sâu trong linh hồn, lại cảm thấy ảm áp. Tôi ngẩng đầu, ngênh đón ánh mắt kinh ngạc của Lý Minh, ánh mắt vui vẻ của Đồng Vĩ kinh hi.

Không biết sao, càng nhìn lại càng thấy vết sẹo đỏ thẫm dữ tợn trên mặt Lý Minh thuận mắt, càng cảm thấy cá tính.

6. Chương 6: Chương 6

Một tháng trôi qua, sự tình tiến triển vô cùng thuận lợi. .

Cách dặm ba bữa, Lý Trường Tuấn lại hẹn tôi ra ngoài, mời tôi ăn cơm, xem phim, hoặc mua cho tôi một ít trang sức giá không đắt nhưng rất đẹp.

Mà tôi cũng rất dốc sức sắm vai một người phụ nữ dần dần rơi vào bẫy tình. Thường xuyên lên dùng ánh mắt say đắm nhìn Lý Trường Tuấn. Mà khi hắn bắt gặp ánh mắt của tôi, luôn cười yêu chiều, xoa xoa tóc tôi.

Sau đó, trong lòng tôi thở dài, lại đặc ý đào đạt. Thờ dài là sao lại có một người đàn ông tốt như vậy, nếu không biết trước anh ta là kẻ lừa đảo, chỉ sợ tôi sẽ muốn anh ta trở thành định mệnh đời này của tôi thật ấy chứ. Đặc ý là cho dù anh ta làm gì, cũng bị tôi – Ôn Tinh – nữ nội gián vô gian đạo siêu cấp lừa phỉnh.

Mà tôi cũng tin rằng mình được an toàn tuyệt đối. Bởi vì mỗi lần tôi đi ra ngoài cùng anh ta, đều có một chiếc xe đi theo chúng tôi. Trong xe, là Lý Minh lạnh lùng, Lý Minh thực sự. Mà mỗi tối Lý Trường Tuấn đưa tôi về nhà, sẽ có một ánh lửa lúc sáng lúc tối ở góc đường cách đó không xa —— đó là ánh lửa lúc Lý Minh hút thuốc lá. Mà bóng dáng của anh lại ẩn nấp ở sâu trong bóng đêm. Mỗi lần Lý Trường Tuấn rời đi, anh đều đi ra từ chỗ tối, cũng chỉ gật gù chào hỏi với tôi coi như chào hỏi, rồi xoay người rời đi. Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ rồi. Ánh lửa mờ mờ kia, lời tạm biệt không tiếng động kia, lại làm cho tôi vô cùng an tâm. Nghe Đồng Vĩ nói, là Lý Minh tự mình yêu cầu đến bảo vệ tôi. Điều này làm cho tôi vui sướng. Người đàn ông như vậy, sao có thể khiến người ta không an tâm được chứ? Sao có thể khiến người ta không rung động được cơ chứ?

Tuy rằng mỗi lần đến đồn gặp Lý Minh cùng Đồng Vĩ, chỉ thảo luận tiến triển của sự tình, hoặc thảo luận bước tiếp theo nên tiến hành như thế nào, nhưng Lý Minh chỉ huy bình tĩnh như vậy, Lý Minh lạnh lùng kiên định như vậy, thật sự là quá đàn ông!

Nhưng ánh mắt anh nhìn ai cũng trầm tĩnh. Ánh mắt nhìn tôi, cũng chỉ hơi mỉm cười mà thôi —— dù sao tôi cũng từng xấu hổ ở trước mặt anh như vậy. . . . Nội gian là công việc mạo hiểm, tôi không dám để lộ ra vẻ mặt vui mừng. Mỗi lần họp đều dùng vẻ mặt đứng đắn thảo luận với bọn họ, cũng nghiêm túc tỏ vẻ mình rất hứng thú với công tác cùng cuộc sống của cảnh sát.

Nhưng tôi thật sự có chút say mê anh mất rồi. . . Mỗi lần họp đều lên ngắm nhìn nửa bên mặt kiên nghị đẹp trai của anh, ánh mắt dõi theo bóng hình anh. . . Tôi thật quá thất bại!

Tin rằng qua một đoạn thời gian nữa, Lý Trường Tuấn sẽ tìm cơ vay tiền tôi. Tôi tin tất cả sẽ thuận lợi. Chỉ có một vấn đề làm cho tôi càng ngày càng khó xử — phụ nữ rơi vào bể tình sao lại không đồng ý hôn người đàn ông trong lòng mình?

Mà hiển nhiên Lý Trường Tuấn muốn nhiều hơn thế! Tuy tôi lấy lý do gia đình tôi rất truyền thống bảo thủ để từ chối, ám chỉ sau khi kết hôn mới có thể tiếp xúc thân mật. Nhưng cự tuyệt nụ hôn của anh ta vài lần, đã làm ày anh ta nhả lại.

Nhưng cứ nghĩ mình phải hôn một kẻ lừa đảo, tôi lại cảm thấy buồn nôn. Tôi nói điều khó xử này cho Lý Minh cùng Đồng Vĩ, Lý Minh chỉ nhún mày: “Nếu cảm thấy miễn cưỡng, vậy chúng tôi sẽ nghĩ cách khác.” Mà Đồng Vĩ lại trêu ghẹo nói: “Trả giá vài cái hôn để bắt được kẻ chuyên lừa đảo con gái này, không đáng sao?” Tuy rằng lời của anh ta đổi lấy cái trợn mắt của Lý Minh, nhưng tôi cũng hơi dao động.

Tôi chỉ có thể tiếp tục ôm tâm tính “bình đến tướng chặn” tiếp tục ‘vật lộn’ với Lý Trường Tuấn. Cho đến một tối, một lần cầu hoan của Lý Trường Tuấn đã đánh vỡ cân bằng này.

Vẫn là ở ngã tư đường ngoài cửa nhà tôi, Lý Trường Tuấn mặc tây trang trắng tinh, yêu chiều ôm eo của tôi: “Tiểu Tinh, anh yêu em như vậy!” .

Giọng nói của anh ta thật sự rất thấp trầm, rất từ tính, nhưng giờ phút này nghe vào trong tai tôi lại như chuông báo tử. Tôi cúi đầu cười nói: “Anh Minh, cảm ơn anh!” Trong lòng lại như sét đánh. .

“Tiểu Tinh. . .” dưới đèn đường mờ ảo, ánh mắt của anh ta dần dần trở nên sâu xa, hai tay giữ chặt cơ thể tôi, chậm rãi cúi mặt xuống, “Anh sắp điên vì em mất rồi. . .” .

“Đừng! Đây là cửa nhà em! Nhỡ mẹ em ra sẽ thấy!” Tôi lập tức vươn hai tay muốn đẩy anh ta ra, lại không ngờ động tác của anh ta quá nhanh, ôm chặt tôi vào ngực, mà trong mắt của anh ta, tràn đầy . Anh ta nhập tâm sắm vai nhân vật người đàn ông si mê vì yêu giống như nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình “Ánh mắt thâm thúy, thì thào nói nhỏ, điên cuồng hôn lên ”

“Đừng!” Anh ta hung hãn hôn lên mặt, lên cổ tôi. Tôi sắp khóc mất, làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Anh ta dường như muốn chứng minh sự thâm tình của mình, có lẽ muốn làm tôi cảm động, hôn càng thêm ra sức, cổ áo trong của tôi đã bị anh ta kéo ra.

Tôi hít sâu một hơi, ngừng xúc động muốn kêu cứu—— Ôn Tinh, không thể xúc động, nếu không tâm huyết hơn một tháng của mày cùng Lý Minh, Đồng Vĩ sẽ cuốn theo nước! Nghĩ đến Lý Minh, tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhưng không tìm thấy ánh lửa quen thuộc ở góc đường.

Lòng tôi chùng xuống, anh đâu rồi? Vì sao ngày ngày bảo vệ tôi mà hôm nay lại không ở đây?

Tôi nhất định là bị điên rồi, trong lúc mình sắp bị kẻ lừa đảo này khinh bạc, lại còn có thể thất thần —— Tôi quả nhiên không phải người phụ nữ khôn khéo!

Tiếng chuông vang lên dồn dập, lại như cứu tính mạng tôi. Động tác của Lý Trường Tuấn có chút chần chờ, tôi lập tức tránh thoát, nói: “Nhất định là mẹ em thúc giục em về!” Tôi lấy điện thoại ra, lại phát hiện trên màn hình hiện lên hai chữ: “Lý Minh.”

Lòng tôi chấn động, vội vàng dùng cơ thể ngăn ánh mắt nghi ngờ của Lý Trường Tuấn, nhận điện thoại, đầu bên kia không có tiếng động. Tôi vội hỏi: “Alo ! Mẹ à! Con về ngay đây! Vâng! Bye bye!”

Khép điện thoại lại, đã thấy Lý Trường Tuấn dùng vẻ mặt áy náy nhìn tôi: “Xin lỗi, Tiểu Tinh! Vừa rồi anh không khống chế được mình! Anh thật sự rất muốn có được em!” .

Giả vờ thật giống quá cơ! Tôi đã bình tĩnh trở lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng không phải em kháng cự anh. Chẳng qua em thật sự là lần đầu tiên có bạn trai. Em. . . không bài xích anh làm như vậy với em. . .” Ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười vui sướng của Lý Trường Tuấn, tôi bắt lấy thời cơ, ngược ngùng thêm một câu: “Em nghĩ, tương lai nếu kết hôn tất cả của em đều là của anh!” Nói xong vội vàng quay đầu chạy vào trong nhà. Chạy được vài bước thì quay đầu lại nhìn anh ta, anh ta vẫn mang vẻ mặt ngượng ngùng giả vờ vui mừng đến sắp phát điên. Trong lòng tôi âm thầm cười, chạy vào trong nhà.

Nhìn xe Lý Trường Tuấn dần dần đi khuất, tôi hít sâu một hơi, chỉnh trang lại quần áo, từ trong bóng đêm đi ra.

Quả nhiên, bóng dang cao lớn rần rỏi lại quen thuộc kia đang lằng lằng đứng ở ngoài cửa nhà tôi. Đôi mày nghiêm túc, vết sẹo đỏ thẫm, ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lóa mắt, lặng lẽ hấp dẫn tôi. Anh vốn bình tĩnh nhưng giờ phút này lại không che giấu được vẻ mặt căng thẳng, nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Trong lòng tôi âm thầm cảm động, cũng có một chút vui mừng không nói nên lời chậm chậm lan ra. Có lẽ lo lắng của anh là vì chức trách mà thôi, nhưng tôi vẫn không kìm chế được mà vui mừng. . . Thật không có tiền đồ mà. . .

“Tôi không sao. Anh không cần lo lắng.” Không biết sao, kinh hoàng cùng sợ hãi lúc trước, giờ phút này đều như tan thành mây khói, dường như cách tôi rất xa rất xa. .

“Vây là tốt rồi!” giọng nói của anh vẫn âm u khàn khàn, nhưng tôi nghe xong lại cảm thấy an tâm.

Anh mạnh mẽ tiến lên từng bước, nâng tay lên, bàn tay to thô ráp nhẹ nhàng mơn trớn hai má tôi, ngón tay kiên định mà có lực, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng.

Yên tĩnh như vậy đúng mười giây, anh đột nhiên rút tay lại như bị điện giật, trên mặt thoáng hiện lên vẻ ngưng ngững cùng tự trách: “Xin lỗi, tôi không. . .” Có lẽ anh vừa mới nhận ra anh có hành động thân mật với tôi.

“Không sao!” Tôi cười tươi sáng, trong lòng cũng đan xen vui vẻ cùng hoảng sợ. Vui vẻ là do anh không chú ý mà biểu lộ ra sự quan tâm đối với tôi. Hoảng sợ là tôi không ngờ mình lại vui mừng vì sự quan tâm của anh. Bắt đầu từ lúc nào mà tôi đã sinh ra hảo cảm mãnh liệt với anh như vậy? Tôi bỗng nhiên nổi hứng thú, cười gian tà nói, “Vây để cho tôi sờ lại!” .

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, tôi nhanh chóng vươn tay, mơn trớn đường cong góc cạnh rõ ràng khuôn mặt kiên nghị của anh. Còn có vết sẹo dữ tợn lại thân thiết kia. Những chỗ tay tôi lướt qua đều mang độ ấm nóng bỏng. .

Tôi chậm rãi rút tay lại, mỉm cười nhìn anh, kiên định nhìn anh. Anh nhìn tôi, trên mặt hiện lên ý cười, nụ cười vui vẻ cùng tự tin: “Em trở về đi. Lần sau sẽ không để em gặp nguy hiểm như vậy nữa.”

Giống như ước định.

“Vâng!” Tôi gật gật đầu, xoay người rời đi.

Nhưng bắt đầu từ lúc tay anh xoa lên mặt tôi, trái tim tôi đã đập thành thịch không ngừng, rất lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

7. Chương 7

Nửa tháng sau, Lý Trường Tuấn lấy lý do công ty không đủ vốn quay vòng nên vay tiền tôi. Mà tôi “Gom góp khắp nơi”, mượn cho anh ta ba mươi vạn nhân dân tệ. Chẳng qua số tiền này một hào cũng là do ngân hàng sở liên hợp cung cấp.

Cho nên sau khi lấy được tiền ở chỗ tôi, anh ta liền biến mất. Bốn ngày sau đám người Lý Minh thuận lợi bắt được anh ta ở một khách sạn năm sao ngoại ô thành phố, cũng thuận lợi khởi tố. Đương nhiên, bằng ghi âm anh ta vay tiền tôi cùng bản nhân tôi, đã trở thành nhân chứng, vật chứng đầy đủ nhất.

Anh bị phán năm năm , cũng phải bồi thường tiền tham ô. Ở toà án, khi anh ta biết được chứng cứ khởi tố anh ta chủ yếu do tôi cung cấp, mà tôi còn là nhân chứng quan trọng nhất thì hung tợn nhìn tôi, làm cho tôi có chút không đành lòng cũng hơi sợ hãi. Nhưng Lý Minh cùng Đồng Vi – hai cảnh sát khô ngô cao lớn bảo vệ bên cạnh tôi, lấy ánh mắt hung ác gấp đôi nhìn lại anh ta, anh ta mới uể oải, không dám ngẩng đầu lên.

Cuối cùng thuận lợi bắt được kẻ xấu, Sở trưởng sở cảnh sát Thành Đông tuy rằng không thưởng “Nhân dân kiệt xuất” cho tôi, cũng không có tiền thưởng. Nhưng cũng để Lý Minh tìm người làm một cái cờ thưởng, dùng xe cảnh sát đưa đến nhà tôi, phía trên ghi tám chữ thật to “Cảnh dân hợp tác, anh dũng tích cực” .

Nhưng đi cùng cờ thưởng còn có hai tấm vé xem phim, là phim chiếu tại rạp tối mai Tân cảnh sát chuyển xưa . Lý Minh lạnh lùng giải thích rằng nghe nói tôi rất có hứng thú với cuộc sống, công tác của cảnh sát nên hẹn tôi cùng đi xem bộ phim này để học tập.

Tôi vui vẻ nhận cờ thưởng cùng vé xem phim từ tay Lý Minh. Sau đó ném cờ thưởng ầu thân cùng Hà Nguyệt Toa đang trợn mắt há hốc mồm, còn vé xem phim thì cẩn thận cho vào ví, ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt vui sướng của Lý Minh cùng nụ cười xấu xa của Đồng Vĩ.

Vì không muốn người nhà lo lắng, nên mẹ tôi cùng Hà Nguyệt Toa vẫn tưởng rằng tôi đang quen với Lý Trường Tuấn. Hôm nay đột nhiên biết Lý Trường Tuấn bị bắt, còn khổ sở thay tôi. Hai người tự trách, mà không ngờ rằng tôi lại làm nội gián.

Mà lúc này, Nguyệt Toa kinh ngạc không ngờ tôi lại câu được đại đội trưởng “Sở cảnh sát Thành Đông”, còn là một người đàn ông như vậy, liền mắng tôi vận cứt chó! Mẹ cũng vui mừng thoải mái nở nụ cười, nói tôi gốc có gốc phúc.

Cứ như vậy, một năm sau, tôi từ “thị dân anh dũng” dần dần chuyển thành phu nhân đại đội trưởng “Sở cảnh sát Thành Đông”.

Một năm này, qua các hình thức học tập như đi thăm quan, giao lưu (ví dụ như xem phim, đi thăm bảo tàng quân sự, mô hình vũ khí), tôi dần dần hiểu thêm về công tác của Lý Minh, nghiệp vụ của anh, cũng biết về quá khứ của anh. Biết anh sau khi tốt nghiệp đại học liền gia nhập đội cảnh sát. Biết mặt anh bị thương khi đối đầu với kẻ cướp phóng hỏa, biết trước kia anh chưa từng có bạn gái. . . Ha ha! Nhưng khi tôi hỏi Lý Minh anh bị tôi hấp dẫn từ lúc nào thì anh luôn cười nhẹ, không đáp lại. Đêm đó Lý Minh động tình mà thất thố, thật khó gặp.

Chỉ có hôm nay, khi tôi cuốn lấy anh không tha thì mặt anh mới hơi hơi đỏ, hai mắt nhìn chằm chằm vào nơi xa nói lần đầu tiên gặp mặt đã bị tôi hấp dẫn rồi.

“Lần đầu tiên?” Tôi nghĩ sắc mặt của tôi bây giờ nhất định rất khó coi, vội vàng hỏi anh. Bởi vì lần đầu tiên gặp mặt, ôi trời, tôi coi anh là kẻ biến thái, là...là ác ma, nhưng không coi anh như cảnh sát, là vương tử của tôi, là người trong định mệnh của tôi.

Anh nghiêm mặt nói: “Anh chưa bao giờ thấy người nào như em cả, dịu dàng lại hoạt bát, thích cười. Ở trước mặt Lý Trường Tuấn thực nữ như vậy, hẳn ta vừa đi thi lập tức hiện nguyên hình, ha ha! Hơn nữa sao em có thể có nhiều ý tưởng “thiên mã hành không”¹ như vậy, cho anh là người xấu thì không nói. . . lại còn tưởng anh là đồng tính luyến ái. . .”

(1) Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp

Anh không kìm chế được nở nụ cười, nâng mặt tôi lên, sâu sắc nói: “Nhưng cô gái hoạt bát như vậy lại tràn ngập chính nghĩa, dũng cảm mà đáng yêu. . . Mỗi lần bọn anh họp với em, em luôn nghiêm túc, mím môi, muốn cười lại cố nén không dám cười, còn cẩn thận viết bút ký nữa chứ. . .”

“Ai nha! Không được nói!” Tôi hắng giọng, không ngờ anh luôn luôn lạnh lùng lại có thể nói ra những lời xúc động như thế. Tôi hơi đỏ mặt. . . Nhớ tới đến lần đầu tiên gặp anh, tôi còn đánh lén cảnh sát!

“Chẳng qua!” Lý Minh kiên định nhìn tôi, “Anh thật muốn cảm ơn tên nhóc Lý Trường Tuấn kia. Nếu hẳn ta không tìm em xem mắt, sao anh có thể gặp được em!” .

Trong lòng tôi lại dâng lên cảm động, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo của anh.

Đúng vậy, tôi cũng cảm ơn lần xem mắt này, nếu không sao tôi có thể gặp anh, Lý Minh thực sự, người trong định mệnh thực sự của tôi!

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-dinh-menh-cua-doi-em>